

молодшого віку повинні змусити проводити диференційну діагностику з вродженими вадами розвитку або системними захворюваннями.

При наявності поліпозу у дитини до 2 років життя диференційну діагностику слід проводити з вродженими вадами розвитку: енцефалоцеле, менінгоенцефалоцеле, дермоїдна кіста спинки носа.

При наявності в носовій порожнині поліпоподібних утворень у дитини від 2 років життя диференційну діагностику слід проводити, передусім, з міковісцедозом.

У підлітковому віці диференційна діагностика проводиться з юнацькою ангіофібромою носоглотки, аденоїдними вегетаціями з інтраназальним ростом, з інвертованою папіломою, злоякісними пухлинами при носових пазух і носоглотки.

Висновки.

Хронічний синусит з назальним поліпозом – рідке захворювання у дітей, котре вимагає прискіпливої диференційної діагностики. Спектр захворювань, з котрими необхідно проводити диференційну діагностику, різниться в різних вікових групах.

Марусик У.І. (Чернівці, Україна)

ЕФЕКТИВНІСТЬ СИМУЛЯЦІЙНИХ ТРЕНІНГІВ ПІД ЧАС НАВЧАННЯ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

Мета роботи – оцінити якість виживання знань у студентів 5 курсу Буковинського державного медичного університету з англomовною формою навчання після залучення симуляційних технологій у процесі їх навчання.

Методи та матеріали. На кафедрі педіатрії та дитячих інфекційних хвороб Буковинського державного медичного університету проаналізовано ефективність використання симуляційних технологій під час навчального процесу. Проведено опитування 74 студентів медичного факультету №3 з англomовною формою навчання через 2 тижні після проведення практичного заняття з модулю №2 «Неонатологія» з метою визначення виживання знань. Студентів розподіляли на дві групи: до першої увійшли 34 студенти, в яких під час практичного заняття викладач застосовував симуляцію клінічної ситуації.

Другу групу сформували 40 студентів, які навчались за традиційною методикою. Студентам обох груп запропонували дати відповідь на 15 запитань за темою проведеного заняття. Оцінювали результати опитування за відсотком вірних відповідей, наданих студентами. Отримані результати аналізували за допомогою методів варіаційної статистики з використанням статистичної програми StatSoft Statistica v5.0. З позиції клінічної епідеміології обчислювали відносний ризик (ВР) та співвідношення шансів (СШ) певної події з урахуванням довірчих інтервалів (95% ДІ).

Результати та обговорення: Проведений аналіз результатів опитування показав, що попри відсутність статистично значимих розбіжностей, мала місце чітка тенденція до кращого виживання знань у студентів I групи. Так, середній відсоток вірних відповідей при опитуванні студентів після заняття із використанням симуляції клінічної ситуації становив $57,5 \pm 7,8\%$ та $55,8 \pm 8,5\%$ у другій групі ($p > 0,05$). Водночас, 23,5% студентів першої групи показали якісніші знання темою заняття (більше 60% вірних відповідей) порівняно до другої групи – 7,5% ($p < 0,05$). Слід зазначити, що 75,0% та більше вірних відповідей надало біля 10,0% студентів після використання стимуляційних технологій під час практичного заняття, тоді як жоден представник другої групи не показав зазначений вище результат ($p < 0,05$). Водночас, у студентів першої групи відносний ризик збереження якісних знань (більше 60% вірних відповідей) дорівнював 1,2 (95%ДІ 0,3-4,2) при співвідношенні шансів – 1,9 (95%ДІ 0,3-4,2).

Висновки. Таким чином, застосування стимуляційних технологій під час проведення практичних занять у студентів медичного факультету № 3 з англійською формою навчання значно поліпшує виживання знань порівняно до стандартної методики проведення занять. Використання стимуляційних сценаріїв у іноземних студентів з англійською формою навчання практично удвічі підвищує шанси тривалого збереження знань викладеного матеріалу.